

In het badhuis in Boedapest

In de alweer achtste roman van Robbert Welagen kruipen we in de huid van een dromerige man die wacht op een vrouw

YOLANDA ENTIUS

Ongeveer een keer per anderhalf jaar komt Robbert Welagen met een nieuw boek. Hij debuteerde in 2006 met de novelle 'Lipari' waarvoor hij de Selexys debuutprijs ontving. Inmiddels zijn we aan zijn achtste toe: 'Antoinette'. Korte romans zijn het, novelles, of, zijn voorlaatste 'Nachtwandeling', een politieroman. Hierin wordt

schrijver Jacob van Herwijnen na het in ontvangst nemen van de Sebriko Literatuurprijs dood in de Amstel aangetroffen.

Welagen, die met 'Het verdwijnen van Robbert' was genomineerd voor de Libris Literatuurprijs (traditiegetrouw in het Amsterdamse Amstelhotel uitgereikt) is een echte schrijver-schrijver. Zijn boeken praten niet alleen met de lezer, maar ook met elkaar; zijn werk mag met recht een oeuvre heten. Trekt in 'Het verdwijnen van Robbert' ene Robbert Welagen, de 24-jarige schrijver van het prijswinnende debuut 'Lipari', de deur achter zich dicht om ergens over de grens anoniem verder te leven, prompt treft in opvolger 'In goede handen' de 33-jarige illustrator Erik een dubbelganger aan op een station. Erik overweegt vader te worden, en misschien zou deze lookalike wel een veel betere vader voor 'zijn' kind zijn.

Ook in 'Antoinette' is het krijgen van kinderen een motief. Meteen al in de eerste alinea ziet de 42-jarige protagonist een meisje in een wit jurkje op de marmeren trap van een thermaalbad zitten. Hij vraagt zich af hoe zijn kind eruit zou hebben gezien. Even later observeert hij een jongen die op zijn buik in het gras een stripboek leest. Een zoon hebben, vraagt hij zich af, hoe zou dat zijn geweest. En zijn de jongen en het meisje broer en zus? En dan komt er een auto aan en stappen de kinderen in.

Robbert Welagen *Antoinette* Nijgh & Van Ditmar; 112 blz. € 17,50 oordeel Sferisch, melancholisch maar ook te alledaags opgeschreven

De rust, het kalme observeren, blik en positie van de buitenstaander en, niet in de laatste plaats, de locatie; aanvankelijk deed 'Antoinette' me aan het filmische van Thomas Manns 'Dood in Venetië' denken en aan het werk van Marguerite Duras: sferisch, verlangend, maar ook zuigend. In de boeken van Welagen zijn vrijwel altijd hoofdrollen weggelegd voor even eenzame, melancholische, als eigenzinnige jongemannen (die overigens steeds ouder worden) én de locatie waar zij zich bevinden: een zwembad, een huurhuis aan de rand van een stadje zonder smoel, een verwaarloosd optrekje in de natuur of, zoals nu, een thermaalbad dus. Stuk voor stuk zijn het plekken die herinneringen oproepen of tot bespiegelingen leiden, over het leven in het algemeen of dat van de jongeman in het bijzonder.

In 'Antoinette' wacht de man in dit fraaie badhuis in Boedapest op een vrouw. Lang geleden hebben hij en Antoinette afgesproken om elkaar op deze dag, op dit uur en op deze plek (waar ze elkaar ooit eerder zagen) te treffen. Antoinette is uit zijn leven verdwenen. Hoe en waarom wordt in de loop van het verhaal uit de doeken gedaan, maar in de uitwerking van zijn plot laat Welagen zich niet van zijn sterkste kant zien. Het was me te voorspelbaar, te oppervlakkig, te alledaags. Geschreven bovendien in een huis-tuin-en-keuken-stijl die detoneert met de rest. Nee, dan de wijze waarop Welagen zijn jongeman door deze dag heen loodst!

*Welagens boeken praten niet alleen met de lezer
maar ook met elkaar*

Hij kleedt zich uit, doucht, baddert, eet wat, laat zich masseren, wacht en kijkt. Gingen we bij 'Het verdwijnen van Robbert' met de verdwenen Robbert mee, bij 'Antoinette' blijven we samen met de achterblijver achter. Antoinette komt niet opdagen uiteraard, maar ze is er toch. Hij ziet haar. Hij ziet haar in zijn herinnering en fantasie, en van lieverlee beginnen memorie, verbeelding en werkelijkheid in elkaar over te lopen als in een - excusez le cliché - aquarel. Ze stapt uit een taxi, nuttigt een maaltijd in het restaurant, ze zit in haar witte badpak aan de rand van het bad, ze begeeft zich in het water, ze draagt een rode bikini, een mintgroene jurk.

Deze verdwenen Antoinette is zo zichtbaar aanwezig dat je haar ook echt gaat zien en bij tijd en wijle begint te twijfelen of ze niet toch gewoon wél is komen opdagen. Een dromerig boek dus. Waarin woorden voor meer reuring zorgen en meer teweegbrengen dan het leven zelf. Iets wat, onnadrukkelijk, misschien ook wel debet is geweest aan het verdwijnen van Antoinette en aan voornoemde huis-tuin-en-keuken-stijl; een keuze

ongetwijfeld. Onze badgast fantaseerde zich een huisje in het bos met Antoinette.

Badhuis Gellert in Boedapest.

Hollandse Hoogte / Hans van Rhoon

Zelf begon ik na het lezen te fantaseren over de locatie van Welagens volgende boek. Een donker woud, denk ik, en dan iets met verdwalen.

Wie is Robbert Welagen?

Zeven romans, 'Antoinette' is zijn achtste, leverden Robbert Welagen tot nog toe vijf nominaties voor literaire prijzen, een debuutprijs en een stipendium op, maar Welagen blijft iets van een geheimtip houden. De schrijver werd in 1981 geboren in Dordrecht, groeide tot zijn ouders scheidden op in een villa en heeft daar, naar eigen zeggen, een hang naar afzondering aan overgehouden. Hij woont in de bossen in Zeist, roert zich niet op

sociale media en schrijft stille boeken. Ideale kost voor mensen met hectischer levens, zo denkt hij zelf getuige een (oud) interview met HP/De Tijd, te lezen op zijn website: "Mijn boeken zijn van een goede lengte - ik neem niemands tijd te lang in beslag. Ze zijn begrijpelijk, spannend. Ik denk dat er nog een groot publiek te winnen valt."

Trouw, 22-06-2019